

Arrest

nr. 152 500 van 15 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 22 april 2011 is deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Op 29 juni 2011 is aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 25 juli 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2011 is deze aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 78 505 van 30 maart 2012 is voormelde beslissing van 12 oktober 2011 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 11 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 25 juli 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 december 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 april 2013 is aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 24 mei 2012 aan verzoekster afgegeven.

Op 28 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2011 werd ingediend door :

*I., T. (N° R.N. ...), geboren in Benin City op (...)1983
Nationaliteit : Nigeria
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het Certificate of Nationality dat ze voorlegt is geen aan een erkend paspoort gelijkgestelde reistitel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het Kinderrechtenverdrag. Verzoekster voert tevens een kennelijke appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van

bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het artikel 3 EVRM en het Kinderrechtenverdrag.

1.

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het Certificate of Nationality dat voorlegt is geen aan een erkend paspoort gelijkgestelde reistitel."

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag van de eiseres niet vergezeld ging met het nodige identiteitsdocument, noch zou op een afdoende wijze een verklaring geboden zijn voor het ontbreken ervan.

Dat artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen als volgt klinkt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat beschikt...

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarom een verwerpingsarrest intake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Dat in de wet sprake is van een 'identiteitsdocument'.

Dat onder een identiteitsdocument dient begrepen te worden een document die met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont.

Dat de eiseres in casu een nationaliteitsbewijs heeft voorgelegd teneinde haar identiteit te bewijzen.

Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar 'een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel' dan wel 'een kopie van de nationale identiteitskaart'.

Dat in de wet slechts sprake is van een 'identiteitsdocument'.

Dat in de voorbereidende werkzaamheden werd gesteld dat een aanvraag op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen enkel onontvankelijk kan verklaard worden indien de identiteit onzeker is ('de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is', Kamer van Volksvertegenwoordigers, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, DOC 51 2478/001, pagina 33).

Dat indien de identiteit van de aanvrager genoegzaam bewezen is en er geen enkele reden is om te twifelen aan de verklaarde identiteit — en in casu zelfs geattesteerde identiteit — dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Dat in voorgaande verblijfsprocedures nog geen enkele twijfel werd geuit omtrent de identiteit van de eiseres.

Dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door een 'een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistiter dan wel 'een kopie van de nationale identiteitskaart' te vereisen.

3.

Dat de verweerster het Certificate of Nationality afwijst door louter en alleen te stellen dat het geen aan een erkend paspoort gelijkgestelde reistitel is.

Dat de verweerster niet motiveert waarom de eiseres aan de hand van haar Certificate of Nationality haar identiteit niet op afdoende wijze zou kunnen aantonen, zoals dit door de wettelijke bepaling wordt vereist.

Dat de afwijzing van het Certificate of Nationality aldus minstens niet afdoende is gemotiveerd.

4.

Dat zoals hierboven reeds werd gesteld artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen slechts de een 'identiteitsdocument' vereist.

Dat de verwerende partij de term 'identiteitsdocument' niet te restrictief mag interpreteren en al zeker niet tegen de wettelijke bepaling in.

Dat in het arrest nr. 48 574 dd. 29.04.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij tot vernietiging van een onontvankelijkheidsbeslissing van een aanvraag op grond van artikel 9 ter betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen werd besloten, het volgende wordt gesteld:

"Eu égard a la réponse apportée par la Cour Constitutionnelle a la question préjudicielle qui lui avait été posée, le Conseil constate a la lecture du dossier administratif que la partie requérante a pu démontrer son identité d'une autre manière que par un "document d'identité" au sens de l'article 9ter de la Loi et de l'article 7, §1er, alinéa 1er de l'AR du 17 mai 2007 en déposant notamment un "certificat de nationalité" qui semble contenir les éléments essentiels de son identité et qui émane de ses autorités nationales. La motivation de la décision attaquée ne permet en tous les cas pas de dire que la véracité de ce document pourrait être remise en question des lors qu'elle se borne a reprendre les termes de la loi a savoir que "ce document n'est ni assimilable aux documents mentionnées dans l'article 7, §1er, alinéa 1er de l'AR du 17 mai 2007, ni de nature a dispenser l'intéressée de se procurer en Belgique le document d'identité requis, comme prévu à l'article 9 §1, alinéa 3 "

Il y a donc lieu de conclure en l'annulation de l'acte attaqué."

(arrest nr. 48.574 dd. 29/04/2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

Dat dit arrest naar analogie kan worden toegepast.

5.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft.

Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten zeerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden.

Dat de beoordeling van de verwerende partij reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze dient te gebeuren.

Dat omwille van die reden enerzijds de vereiste van het neerleggen van een identiteitsdocument geenszins restrictief mag beoordeeld worden.

Dat anderzijds de ingeroepen humanitaire elementen, in casu de belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, in overweging dienen genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Dat immers, bij het voorbijgaan aan de belangen van het kind, een schending van artikel 3 E.V.R.M. minsten in hoofde van het minderjarige kind reëel is.

Dat de verweerster bij de toepassing van de wettelijke bepalingen steeds rekening dient te houden met de verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, gelet op de hiërarchie der rechtsnormen.

Dat de verwerende partij door het negeren van de specifieke omstandigheden in casu aan haar motivatieverplichting voorbij gaat.

6.

Dat de eiseres immers slechts in de mogelijkheid is om een Certificate of Nationality en een Birth Attestation Letter voor te leggen.

Dat de eiseres geen Nigeriaans paspoort kan bekomen.

Dat immers op de website van de Nigeriaanse ambassade te Brussel te lezen valt dat 'Presently Nigerian Embassy Brussels is unable to issue Nigerian Passports' (stuk 3).

Dat de eiseres, gelet op deze omstandigheid, zich tevens op artikel 9 bis, §1, lid 2, tweede streepje van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen kan beroepen, waarin een vrijstelling wordt gegeven aan

de vreemdeling die aantoonde in de onmogelijkheid te zijn om het vereiste document - zo het nationaliteitsbewijs niet aanvaard zou worden — IN België te verwerven.

Dat identiteitsdocumenten stukken zijn die persoonlijke dienen afgehaald te worden door de persoon vermeld in de titel.

Dat een onderdaan van een bepaalde staat zich in het buitenland slechts kan richten tot de ambassade van zijn land van herkomst met de vraag een identiteitsdocument af te leveren, hetwelk dan steeds de vorm van een internationaal paspoort aanneemt. Dat andere documenten, zoals een identiteitskaart, sowieso niet door ambassades worden afgeleverd.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze citeert in haar verzoekschrift en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.”*

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: “De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, artikel 4 van de wet van 15 september 2006, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (*cf. RvS* 8 mei 2012, nr. 219.256).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoekster legt noch een identiteitskaart, noch een paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor, blijkens de stukken van het administratief dossier. Verzoekster is niet ernstig waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorwaarden aan de wet zou toevoegen. Waar zij in haar verzoekschrift opnieuw verwijst naar het ‘Certificate of Nationality’ stelt verweerder in de bestreden beslissing terecht vast dat het document niet beantwoordt aan een identiteitskaart, paspoort of gelijkgestelde reistitel. De gemachtigde dient niet verder te motiveren waarom verzoeksters documenten niet worden aanvaard. De motivering van de bestreden beslissing, waarbij wordt verwezen naar het feit dat de voorgelegde documenten niet kunnen worden beschouwd als een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart, volstaat om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen.

Verzoekster weerlegt op geen enkele concrete wijze de motieven op grond waarvan verweerder de door hem neergelegde documenten niet aanvaardt. De loutere bewering dat haar identiteit genoegzaam is bewezen en er geen enkele reden is om te twijfelen aan haar verklaarde identiteit, volstaat niet nu de Raad vaststelt dat een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart weldegelijk ontbreken in het administratief dossier. De loutere overtuiging van verzoekster dat het ‘Certificate of Nationality’ wel volstaat, kan evenmin afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat deze rechtspraak niet vergelijkbaar is met onderhavige *casus*, nu zij betrekking heeft op rechtspraak van het Grondwettelijk Hof aangaande aanvragen ingediend met toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 (nr. 193/2009) niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9*ter* en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”* Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vormt echter geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig opwerpen dat het arrest van de Raad naar analogie dient te worden toegepast op verblijfsaanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ook verzoeksters kritiek als zou geen rekening zijn gehouden met de ingeroepen humanitaire elementen, kan niet worden gevolgd. De door verzoekster ingediende aanvraag werd onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van een identiteitsdocument, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in dat geval niet dient uit te spreken over de ingeroepen buitengewone omstandigheden, noch over de grond van de aanvraag.

Verzoekster laat verder na aan te geven welke bepaling van het Kinderrechtenverdrag zij geschonden acht. De ingeroepen schending van het Kinderrechtenverdrag dient daarom als onontvankelijk te worden beschouwd. Daarenboven heeft dit Verdrag geen directe werking, zodat verzoekster er zich niet met gunstig gevolg kan op beroepen.

Ook slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat bestreden beslissing zou zijn genomen in strijd met artikel 3 van het EVRM en de belangen van het kind, daar waar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en geen wijziging aanbrengt in de verblijfstoestand van verzoekster.

Verzoekster verwijst tenslotte naar de website van de Nigeriaanse ambassade te Brussel waarin te lezen staat dat de ambassade geen Nigeriaanse paspoorten kan afleveren. Zij wenst daarom beroep te doen op artikel 9*bis*, § 1, lid 2, tweede streepje van de vreemdelingenwet waarin vrijstelling wordt gegeven aan de vreemdeling die aantoonde in de onmogelijkheid te zijn om het vereiste identiteitsdocument voor te leggen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster in haar aanvraag van 12 december 2011 met geen woord gerept heeft over haar onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Verzoekster kan niet voor het eerst verwijzen naar informatie met betrekking tot de ambassade van Nigeria, nu zij nagelaten heeft dit te vermelden in haar aanvraag, en waarover de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen standpunt kon innemen in de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk. Ten overvloede dient de Raad erop te wijzen dat verzoekster zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking onder het middel is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekster de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Het enige middel is, voor zover het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN